

Arrest

nr. 98 769 van 13 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 augustus 2012. Beide beslissingen werden op 7 augustus 2012 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 september 2012 met referentienummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. AVAKYAR, die *loco* advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker trad op 20 december 1982 in het huwelijk met een Marokkaanse vrouw met verblijfplaats in België.

Op 6 januari 1983 kwam hij naar België in het kader van een familiehereniging.

Aan verzoeker werd op 11 april 1986 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Op 21 mei 2003 heeft verzoeker een visum kort verblijf aangevraagd bij het Consulaat-generaal van België in Casablanca. Een visum werd toegekend met geldigheid van 2 september 2003 tot 17 oktober 2003.

Verzoeker deed op 29 september 2003 een aankomstverklaring bij de stad Antwerpen.

Op 3 oktober 2003 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf voor meer dan drie maanden in bij de burgemeester van Antwerpen, op basis van oud artikel 9,3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) .

De voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf werd bij beslissing van 16 februari 2004 van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken afgewezen als zijnde onontvankelijk. Deze beslissing werd op 27 februari 2004 aan verzoeker ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker diende tegen het bevel om het grondgebied te verlaten een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State.

Bij arrest nr. 176.537 van 8 november 2007 werd het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Op 4 december 2009 heeft verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingediend.

Op 15 februari 2011 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing genomen waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Aan verzoeker werd wederom een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker diende op 20 mei 2011 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de voormelde ongegrondheidsbeslissing van 15 februari 2011. Bij arrest nr. 66 478 van 12 september 2011 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van verzoeker.

Op 4 januari 2012 diende verzoeker een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 30 mei 2012 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.01.2012 werd ingediend door:

*A., S. (R.R. [...])
nationaliteit: Marokko
geboren te N. op [...]
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart dat hij sinds 2003 in België verblijft, dat hij in zijn land van herkomst geen sociale of familiale banden meer heeft, aangezien zijn ouders sinds lang gestorven zijn en dat hij in België zijn centrum van belangen heeft opgebouwd, waarbij hij zich beroept op het artikel 8 EVRM. De verklaring dat betrokkene geen familiale of sociale banden meer heeft in zijn land van herkomst kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid, die betrokkene verhindert om naar zijn land van herkomst terug te keren. Betrokkene verklaart dat hij in 2003 naar België is gekomen en dat zijn ouders sinds lang overleden zijn. Uit de stukken die hij voorlegt blijkt dat zijn moeder gestorven is op 07.09.1966 en zijn vader op 18.12.1976. Dit betekent dat betrokkene tot zijn eerste binnenkomst in België in 1983 reeds 7 jaar zonder de aanwezigheid van één van zijn ouders in zijn land van herkomst heeft gewoond en dat hij tussen 1986, na zijn terugkeer naar Marokko, en 2003, tot zijn tweede aankomst in België, opnieuw zonder zijn ouders in Marokko heeft kunnen verblijven. Hierbij dient dus opgemerkt te worden dat het zeer onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef er immers respectievelijk 20 jaar en vervolgens 17 jaar en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Betrokkene stelt ook dat het centrum van zijn belangen zich in België bevindt en hij beroept zich hierbij op de bescherming van het artikel 8 EVRM. Hierbij dient opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.”

Eveneens op 7 augustus 2012 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit is thans de tweede bestreden beslissing:

“In uitvoering van de (sic) Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid/ de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid (1) (2) wordt aan A. S. geboren te (...), Marokko op (...) van Marokko nationaliteit, het bevel gegeven, om uiterlijk op 06/09/2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven (4).

Reden van de beslissing:

Artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet en artikel 21 van het koninklijk besluit: verblijf in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en een geldig visum.”

2. Ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel middel ontplooit ten aanzien van het bestreden bevel, zodat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring in zoverre het zou gericht zijn tegen dit bevel onontvankelijk is.

Ter terechtzitting stelt verzoeker enkel dat hij verwijst naar zijn verzoekschrift. Hiermee doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat er geen middel wordt aangevoerd ten aanzien van het bestreden bevel.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van de zorgvuldigheidsplicht.

“Dat artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd;

Dat de bestreden beslissing door de gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel- en Migratiebeleid een bestuurshandeling uitmaakt in de zin van art. 1 van de vermelde wet van 19.07.1991. De beslissing is immers een "eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden [...]”;

Dat artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen;

Dat artikel 3 van dezelfde wet het bestuur de verplichting oplegt om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen;

Dat de artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische gronden dienen te worden opgenomen. Bovendien en niet in het minst dient de motivering afdoende te zijn;

Dat een dergelijke motiveringsverplichting tevens wordt opgelegd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980;

Dat de term "afdoende", bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z., dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (RvS 1 februari 1983, nr. 22.896; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.565; RvS 9 juni 1993 nr. 43.259; RvS 12 augustus 1993, nr. 43.852; RvS 30 juni 1993, nr. 43.556);

Dat bovendien blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat de motivering een beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999,150);

Dat met de term "afdoende" tevens wordt verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (RvS 14 april 1995, nr. 52.909; RvS 20 september 1993, nr. 44.141; RvS 9 december 1998, nr. 77.502; RvS 18 december 1998, nr. 77.732, RvS 1 december 1997, nr. 83.771; RvS 4 april 2000, nr. 86.567; RvS 12 november 2000, nr. 90.169);

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel bovendien impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar ook zich van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen nadere informatie in te winnen (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007,161.);

Dat bovendien het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006/ nr. 154.954).

Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden vastgesteld dat deze verplichtingen die op de overheid rusten, schromelijk met de voeten werden getreden, doordat de gemachtigde van de

Staatssecretaris meent dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn in hoofde van verzoeker zonder dan ook te zeggen waarom deze geen buitengewone omstandigheden vormen.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet maakt het immers mogelijk om in buitengewone omstandigheden een aanvraag vanuit België in te dienen doch geeft geen definitie van wat een buitengewone omstandigheid is juist omdat er zoveel omstandigheden kunnen zijn die een buitengewone omstandigheid kunnen vormen in hoofde van elke aanvrager die dan geval per geval moeten bekeken worden.

Uit de bestreden beslissing kan niet worden uitgemaakt dat verweerster deze afweging gemaakt heeft voor verzoeker.

Verzoeker woont immers reeds 10 jaar in België en heeft gedurende al deze tijd zijn centrum van belangen alhier. Hij gaat naar school, heeft een hele netwerk van vrienden en sociale banden alhier opgebouwd.

Het is dan ook logisch dat verzoeker in België zijn aanvraag indient aangezien zijn centrum van belangen in België ligt alwaar hij woont, studeert, kortom zijn leven leidt.

Al deze feiten bleken ook uit het verzoekschrift tot verblijf van verzoeker die hij als buitengewone omstandigheden had ingeroepen om zijn aanvraag vanuit België te rechtvaardigen. Men kan immers van verzoeker niet vragen om alles wat hij hier heeft opgebouwd te verlaten en terug te keren naar zijn land van herkomst om de aanvraag van daar uit in te dienen. Te meer daar de wetgever de mogelijkheid om een aanvraag vanuit België in te dienen in de wet heeft voorzien door middel van artikel 9bis Vw.

Verweerster legt al deze argumenten van verzoeker naast zich en neemt voldoening door een enkele formulering dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Verweerster schendt hiermee de formele motiveringsplicht die op haar rust doordat zij niet zegt, zelfs niet in het minste, waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden vormen in hoofde van verzoeker. Integendeel, uit de bestreden beslissing en de "standaard" formulering dat de opgeroepen argumenten niet kunnen weerhouden worden als buitengewone omstandigheden zonder te motiveren waarom niet, kan de conclusie worden getrokken dat verweerster een vaste regel voor zich (al dan niet intern) heeft gemaakt van wat zij als een buitengewone omstandigheid beschouwt en op deze manier artikel 9bis Vw schendt doordat zij een voorwaarde toevoegt aan de wet terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen.

Het mag immers niet vergeten worden dat de Staatsecretaris over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt om te beslissen welke door de verzoekende partij aangebrachte elementen al dan niet aanvaard worden ten einde een verblijfsrecht toe te staan doch is het niet toegestaan om er een vaste regel van te maken en alle aanvragen op basis van deze "eigen" gecreëerde voorwaarde toe te kennen dan wel af te wijzen. Het moet geval per geval bekeken worden in het licht van alle omstandigheden die aanwezig zijn in hoofde van de aanvrager.

Dat dergelijke motivering de beslissing niet kan schragen.

Dat gelet op al het voorgaande dit middel dienvolgens als gegrond moet worden beschouwd.

Gelet op de voorgaande beschouwingen is de bestreden beslissing dan ook nietig. “

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, immers vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens concreet toegelicht waarom de verschillende door verzoeker aangebrachte gegevens, waaronder onder meer het feit dat betrokkene zijn ouders reeds lang overleden zijn, dat hij geen sociale of familiale banden zou hebben in Marokko of dat hij in België zijn leven heeft opgebouwd en hier het centrum van zijn sociale en economische belangen heeft tot stand gebracht, niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, werd aldus wel degelijk concreet toegelicht waarom de elementen die hij als buitengewone omstandigheden had ingeroepen, niet werd weerhouden als buitengewone omstandigheden. Van een stijf formulering is in casu geen sprake.

De Raad stelt vast dat de motivering vervat in de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is en verzoeker in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

In zoverre verzoeker aangeeft niet akkoord te gaan met de beoordeling in de bestreden beslissing en stelt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De gemachtigde heeft, zoals verzoeker stelt in zijn verzoekschrift, in het kader van de beoordeling van de buitengewone omstandigheden een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Uit de aanvraag en het verzoekschrift blijkt dat verzoeker als buitengewone omstandigheid inroept dat hij geen enkele sociale of familiale banden meer heeft met Marokko, omwille van het overlijden van de beide ouders reeds lange tijd geleden. Een tweede aangehaalde omstandigheid in de aanvraag is het feit dat hij de laatste jaren zijn leven hier heeft opgebouwd en hij hier een bepaald sociaal en economisch welzijn heeft tot stand gebracht in de zin van artikel 8 van het EVRM. Geenszins wordt echter door verzoeker verduidelijkt in de aanvraag waarom dit hem zou verhinderen tijdelijk voor het vervullen van de nodige formaliteiten een aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post. Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn stelling dat hij om de aangehaalde redenen die formaliteiten niet in het buitenland kan vervullen, gewoon omdat de wetgever in de mogelijkheid heeft voorzien om een aanvraag in België in te dienen of omdat het "logisch" is dat verzoeker zijn aanvraag hier indient omdat hij hier naar school gaat, 10 jaar in België woont of een netwerk van vrienden en sociale banden heeft. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet is dienaangaande duidelijk dat enkel in geval van buitengewone omstandigheden die verzoeker verhinderen de aanvraag in het buitenland te doen, een uitzondering op het basisprincipe kan worden aanvaard.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij, zoals verweerder motiveert in de bestreden beslissing, geruime tijd in Marokko verbleef na het overlijden van zijn ouders en respectievelijk 20 en 17 jaar in Marokko verbleef alvorens zich sedert 2003 in België te bevinden. Het is dan ook geenszins onredelijk van de gemachtigde om te stellen dat zijn integratie en opgebouwde banden in België geenszins kunnen worden vergeleken met zijn banden met Marokko en dat dit niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard.

Tevens blijkt dat verweerder is ingegaan op de bewering van verzoeker dat hij het centrum van zijn belangen zou hebben in België. Zoals verweerder in de bestreden beslissing stelt, heeft de Raad van State meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824, RvS 14 november 2005, nr. 151.290, RvS 15 februari 2005, nr. 140.615, RvS 23 januari 2002, nr. 102.840). Hoe dan ook dient vastgesteld te worden dat verzoeker in zijn aanvraag voorop stelt een sociaal en economisch welzijn tot stand te hebben gebracht, doch nalaat zulks concreet aan te tonen. Bij zijn aanvraag voegt verzoeker niet het minste bewijs toe van dit vooropgestelde sociaal en economisch welzijn. Verzoeker legt enkel een belofte van aanwerving voor. Het lijkt de Raad niet kennelijk onredelijk om dit enkele stuk niet als een buitengewone omstandigheid te beschouwen in het licht van de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM.

Daar waar verzoeker meent dat verweerder een "vaste regel" voor zich zou hebben gemaakt door een standaardformulering te voorzien stellende dat "de opgeroepen argumenten niet kunnen weerhouden worden als buitengewone omstandigheden" zonder te motiveren waarom niet, kan verzoeker niet gevolgd worden. Zoals reeds eerder aangegeven is verweerder wel degelijk op alle aangehaalde punten van de aanvraag concreet ingegaan met een pertinente motivering. De theorie van verzoeker over het toevoegen van een eigen gecreëerde voorwaarde aan de wet kan *in casu* dan ook geenszins gevolgd worden en mist feitelijke grondslag.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker met zijn uiteenzetting niet aantoont dat voormelde motivering in de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die foutief heeft beoordeeld en of zij daarom in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Verzoeker toont immers geenszins aan dat het voor hem omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit zijn land van herkomst in te dienen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden weerhouden.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen aangaande de buitengewone omstandigheden uitdrukkelijk is ingegaan. Voorts maakt verzoeker in het licht van zijn betoog niet duidelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenfinding. Dienvolgens maakt hij een schending van de door hem aangehaalde bepaling geenszins aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond

4. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verweerder.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU